

Arrest

nr. 252 703 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X - X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, op 29 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 14 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2005 dienden verzoekers, van Armeense nationaliteit, voor zichzelf en hun 2 minderjarige kinderen, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 juni 2006 werd hun derde kind, T. Al. in België geboren. Het is namens dit kind dat verzoekers als wettelijk vertegenwoordigers een beroep indienen tegen de thans bestreden beslissingen.

Op 27 mei 2008 en op 7 juli 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging in tot verblijf in toepassing van artikel 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

Op 16 december 2009 werd het hele gezin gemachtigd tot onbeperkt verblijf op grond van de artikelen artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2010 nam de gemachtigde ten aanzien van het hele gezin bevelen om het grondgebied te verlaten conform artikel 13, § 2, bis van de Vreemdelingenwet en werd hun verblijf beëindigd/ingetrokken omwille van fraude over hun nationaliteit. Zij stelden hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 49 095 van 4 oktober 2010 dit beroep verwierp.

Op 11 mei 2010 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 2 juni 2010 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens diefstal.

Op 15 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 september 2012 verklaarde de gemachtigde die aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 14 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 10 november 2011 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 september 2012 verklaarde de gemachtigde die aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 2 oktober 2012 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekers stelden hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 151 968 van 8 september 2015 die beroepen verwierp.

Op 15 oktober 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 6 mei 2013 ongegrond werd verklaard met bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar. Verzoekers stelden tegen die beslissingen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 150 773 van 13 augustus 2015 deze beroepen verwierp.

Op 5 december 2016 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 5 december 2016 onontvankelijk en gaf de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 191 386 van 4 september 2017 die beroepen verwierp.

Op 14 september 2017 werden verzoekers veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf door het hof van beroep te Antwerpen voor het (onterecht) ontvangen van sociaal voordeel door bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Op 25 oktober 2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend voor T. Ar. en zijn broer T. Al.

Op 23 november 2019 werd verzoeker betrappt op illegaal verblijf en zwartwerk (leveren van pizza's).

Op 17 januari 2020 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De gemachtigde legde diezelfde dag een inreisverbod voor 8 jaar op (bijlage 13sexies).

Bij arrest nr. 231 857 van 28 januari 2020 heeft de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van de bijlage 13septies van 17 januari 2020 wegens een ernstig middel op grond van het hoger belang van het kind T. Al.

Op 5 februari 2020 trok de gemachtigde het inreisverbod voor verzoeker in.

Bij arrest nr. 234 792 van 2 april 2020 verwierp de Raad het beroep tegen het inreisverbod van 17 januari 2020, omwille van de intrekking ervan.

Bij arrest nr. 235 427 van 21 april 2020 vernietigde de Raad de bijlage 13septies van 17 januari 2020.

Op 14 december 2020 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“T., A. (N° R.N. [...]) geboren te Y. op [...]1994

Ook gekend als : K., A. geboren in Rusland op [...]1994 met nationaliteit: Azerbeidzjan

+ zijn broer:

T., Al. (N° R.N. [...]) geboren op [...]2006

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...] LIER

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het verblijf van betrokkenen in België werd toegestaan omwille van enkele procedures met het oog op een verblijfsmachtiging waaronder de asielprocedure die hun ouders (onder een valse identiteit) in 2005 hadden opgestart. In oktober 2011 werd deze procedure beëindigd met een negatieve beslissing. De heer Ar. T. startte later, in 2017, ook zelf een asielprocedure op, die werd afgesloten in maart 2018. De Belgische asielinstanties concludeerden telkens dat betrokkenen geen internationale bescherming behoeven. Betrokkenen wisten dat ze bij een negatieve beslissing het Belgische grondgebied dienden te verlaten, maar volgden deze instructie nooit op. Op 16.12.2009 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf goedgekeurd. Op 22.01.2010 werden de gezinsleden in het bezit gesteld van een B-kaart. Betrokkenen kregen m.a.w. de toelating om op het Belgische grondgebied te verblijven, maar op 10.05.2010 werd hun verblijfsrecht ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten daar zij zich na het verkrijgen van hun verblijfsrecht bij de gemeente Schoten hadden aangeboden met de vraag om hun persoonlijke gegevens te veranderen op basis van hun Armeens paspoort met andere identiteitsgegevens voor zowel moeder, vader als kinderen. Hun asielrelaas als Azerbeidzjanen werd vervolgens als frauduleus aanzien gezien de valse identiteits- en nationaliteitsgegevens. Voor het kind Al. T. werd nog een procedure opgestart om als staatloze te worden erkend. Op 28.04.2020 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen dat het hoger beroep ongegrond is, wat betekent, dat niet aannemelijk werd gemaakt dat het kind Al. T. niet de Armeense nationaliteit zou bezitten. Alle aanvragen art. 9ter en art. eerdere aanvragen 9bis werden afgesloten met negatieve beslissingen. Op

datum van 25.05.2020 heeft de heer Ar. T. nog een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid, maar ook deze aanvraag geweigerd.

De duur van hun verblijf en de kennis van de Nederlandse taal vormen geen buitengewone omstandigheden. Dit zijn elementen die dienen voorgelegd te worden voor de Belgische ambassade. Dat het kind Al. in 2006 in België geboren is, inmiddels 14 jaar is en Belgisch onderwijs volgt aan het atheneum van (...) (elektriciteit, kantoor, verkoop), is een gevolg van de keuze van zijn ouders om het verblijf op het Belgisch grondgebied op illegale wijze verder te zetten. De Belgische Staat kan daarvoor niet verantwoordelijk worden gesteld. Dat geldt ook voor de inmiddels meerderjarige broer die 11 jaar was bij binnenkomst België en nu 26 jaar is. Via hun ouders hebben beiden een band met Armenië. Zij bezitten allebei de Armeense nationaliteit. Er mag van uitgegaan worden dat beide broers ook tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur werden bijgebracht, zeker gelet op het feit dat het gezin geen rechtmatig verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij moeten beseft hebben dat het verblijf in België slechts voorlopig was oftewel zeer precair. Betrokkenen hebben ook nog steeds familie in Armenië, meer bepaald te Yerevan.

Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Het kind Al. kan in afwachting van de procedure tijdelijk aansluiten bij het onderwijs in een Armeense school. Het feit dat het minderjarige kind hier naar school gaat, toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De scholing van het kind behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst zou te vinden zijn. Betrokkenen hebben steeds geweten dat hun scholing in België plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er wordt ook niet concreet verduidelijkt dat het belang van het nog schoolgaande kind geschaad zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zoals reeds aangehaald, tonen betrokkenen immers niet aan dat het nog minderjarige kind zijn studies niet kan verderzetten in het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Aangezien de heer A. T. en mevrouw A. H., de wettelijk vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt. Zijn ouders verblijven illegaal op het Belgische grondgebied.

Het feit dat Ar. T. kortstondig tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten, vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Op basis van tewerkstelling kan betrokkene een visum aanvragen via de Belgische ambassade in Moskou. Hij kan daarbij de hulp van zijn advocaat invoeren. Ar. ging tot het 5de jaar naar school in Armenië. Hij spreekt Armeens, Russisch, Nederlands en Engels. Hij heeft interesse in het aanleren van talen. Hij wil zijn talenkennis uitbreiden. Betrokkene kan zich het Armeens verder eigen maken.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om vervolgens via de Belgische ambassade in Rusland een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent alleszins geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit het dossier van betrokkenen blijkt verder niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De heer Ar. T. verwijst naar zijn relatie met zijn vriendin die in het bezit is van een E+-kaart, maar hij heeft op basis van de partnerrelatie een aanvraag tot vestiging ingediend die werd afgewezen. Betrokkene kan op basis van een partnerrelatie opnieuw een aanvraag gezinshereniging indienen via de Belgische ambassade in Moskou.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen beide broers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In dit

verband dient ook nogmaals gewezen te worden op de frauduleuze asielpcedure als Azerbeidzjanen die het gezin in België had opgestart. Aan betrokkenen om concreet aan te tonen welke problemen zij zullen ondervinden in geval zij voet zetten op het Armeense grondgebied.

Het feit dat de heer Ar. T. bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan alleszins niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt immers onder de nationale wetten van Armenië en gelden voor alle mannelijke burgers. Bovendien wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de heer Ar. T. risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

De advocaat van betrokkenen wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met de omstandigheden waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (actieve en passieve kennis van het Nederlands, het korte werkverleden van de heer Ar. T., het schoolgaan van het kind Al. T., de vrienden- en kennissenkring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat betrokkenen niet meer ingeschreven staan in het land van herkomst, is niet onlogisch. Betrokkenen zullen zich voor de administratieve dienst van hun land van herkomst moeten aanmelden en de nodige formaliteiten vervullen. Dat dit niet mogelijk zou zijn of dat hen de toegang tot het grondgebied zal ontzegd worden, wordt door beiden niet aangetoond.

Dat het gezin heel tijdelijk in het bezit is geweest van een B-kaart, verhindert hen niet om terug te keren naar het land van herkomst om via de Belgische ambassade in Moskou een verblijfsprocedure op te starten.

Betrokkenen verklaren nog een meerwaarde te zullen zijn voor de Belgische multiculturele samenleving. Het is aan betrokkenen om dit aan te tonen via de Belgische ambassade in Moskou. Betrokkenen tonen niet aan dat Armeense staatsburgers geen procedure zouden kunnen opstarten via de Belgische ambassade in Moskou. Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het staat beide broers vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Op 14 december 2020 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten voor T. Al. en voor T. Ar.

Het bevel voor T. Al. is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:
“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam T., Al.
geboortedatum [...]2006
geboorteplaats Antwerpen(Merksem)
nationaliteit Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten betrokkene toont niet aan dat hij een geldig internationaal paspoort bezit voorzien van een geldig visum waarmee hij legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven Ook zijn ouders tonen niet aan dat zij beschikken over een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee zij legaal op het Belgisch grondgebied verblijven.”

2. Rechtspleging

Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekers onder punt 2.3. van het verzoekschrift het heeft over “bevelen” en “bestreden beslissingen”. Er blijkt evenwel dat aan het verzoekschrift twee maal exact hetzelfde bevel om het grondgebied te verlaten werd gevoegd met betrekking tot de minderjarige T. Al. van 14 december 2020. Er blijkt eveneens dat het verzoekschrift werd ingediend door de ouders van T. Al., enkel in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van dit minderjarig kind. Het andere kind, de broer van T. Al. dat eveneens voorwerp uitmaakt van de eerste bestreden beslissing, is bovendien meerderjarig. Indien dit meerderjarige kind ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen op dezelfde dag, komt het hem toe dit zelf aan te vechten. Bijgevolg gaat de Raad ervan uit dat slechts het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande T. Al. wordt aangevochten met huidig beroep. Ter zitting werd dit voorgelegd aan de raadvrouw van verzoekers, die zich dienaangaande naar de wijsheid gedraagt.

3. Onderzoek van het beroep

In hun eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze lichten hun middel toe als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de

norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 14/12/2020 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekers hebben de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het ónmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekers hun minderjarig kind.

Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden (zie p. 14 van het verzoekschrift ab initio).

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd in het verzoekschrift ab initio aangehaald:

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)

Verwerende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en te motiveren.

- *De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.*

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno, Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekers met hun kind eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- *Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.*

Verzoekers verblijven inmiddels al quasi 16 jaar in het Rijk en zulks sedert 23/05/2005, waarvan delen van hun verblijf in legaliteit. Dit gegeven werd niet afdoende onderzocht in de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Verzoekers hebben tevens in het verzoekschrift ab initio aangehaald dat het kind alhier geboren werd en alhier zijn integraal leven tot op heden heeft doorgebracht en tot heden nog steeds school loopt aan het atheneum te Lier.

Verwerende partij motiveert(sic) in deze zin als volgt:

"Dat het kind Al. in 2006 in België geboren is, inmiddels 14 jaar is en Belgisch onderwijs volgt aan het atheneum van (...) (elektriciteit, kantoor, verkoop), is een gevolg van de keuze van zijn ouders om het verblijf op het Belgisch grondgebied op illegale wijze verder te zetten. De Belgische Staat kan daarvoor niet verantwoordelijk worden gesteld. Dat geldt ook voor de inmiddels meerderjarige broer die 11 jaar was bij binnenkomst België en nu 26 jaar is. Via hun ouders hebben beiden een band met Armenië. Zij bezitten allebei de Armeense nationaliteit. Er mag van uitgegaan worden dat beide broers ook tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur werden bijgebracht, zeker gelet op het feit dat het gezin geen rechtmatig verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij moeten beseft hebben dat het verblijf in België slechts voorlopig was oftewel zeer precair. Betrokkenen hebben ook nog steeds familie in Armenië, meer bepaald te Yerevan.

De kinderen zijn immers niet in staat het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest gekend onder nr. 181193 van 24 januari 2017 in de zaak RvV X / II:

"Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, hebben een reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfswet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn immers niet in staat het Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017. Volgens de RvV draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid voor de integratie en het onderwijs van de kinderen nu de asielpcedure meer dan 6 jaar heeft geduurd en ook de 9bis-procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd. De RvV beslist ook dat Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM onvoldoende heeft onderzocht, nu de kinderen een Belgische halfzus hebben."

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoekers hun minderjarig kind loopt alhier voltijds naar school. Zijn schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf en heeft zich nadien voortgezet. Verzoekers hun zoontje is feilloos geïntegreerd in het Rijk, is het Armeens niet machtig en heeft geen band met Armenië behoudens zijn afstamming.

De stelling van verwerende partij dat de ouders zelf verantwoordelijk voor het feit dat het kind alhier naar school loopt, om reden dat dezelfde ouders ervoor gekozen hebben om alhier in de illegaliteit verder te vertoeven raakt kant noch wal en betuigt ter zake van weinig kennis van het administratief dossier.

- *Verzoekers verwijzen(sic) ter zake nogmaals naar het arrest van de RvV van 9 juli 2018 nr. 206 633 van 9 juli 2018 in de zaak RvV X / IX alwaar werd gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker (zie p. 14 van het verzoekschrift ab initio).*

Op grond van de door verzoekers naar voren gebrachte internationale Armeense paspoorten werd de identiteit van verzoekers integraal gecorrigeerd en aangepast door DVZ middels beslissing dd. 09/06/2011 en werden verzoekers zelfs in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (oranje kaart) op basis van hun enige en correcte identiteit. Op dat ogenblik was het kind Al. al bijna 5 jaar oud.

Verzoekers verwijzen expliciet naar de beslissing Dvz Sectie Fraude dd. 09/06/2011 inzake correctie identiteit van de ouders.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van de minderjarig kind.

Tot slot verwijzen verzoekers expliciet naar correspondentie met Dhr. B. N. (administratief expert van verwerende partij), die expliciet stelde dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen enkele zin heeft. Verwerende partij geeft middels haar ambtenaar zelf te kennen dat een aanvraag ex art. 9bis vrw. totaal niet gekend is bij de bevoegde Ambassade(s) in een gelijkaardige dossier waarbij de aanvraag 9bis de DVZ nog niet zou hebben bereikt(Stukken 2).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis v.w. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering en gezinscel in België; schoolgang van het kind en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te (...)”

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze wijzen er onder meer op dat in het herkomstland, Armenië, er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is en dat bijgevolg het bestaan van buitengewone omstandigheden moet aanvaard worden. Verzoekers menen dat het loutere feit dat de afwezigheid van de diplomatieke vertegenwoordiging voor alle Armeense onderdanen van toepassing is, hier geen afbreuk aan doet omdat elk dossier individueel en zorgvuldig moet worden behandeld en de beslissing gemotiveerd. Verzoekers stellen dat het werkelijk bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te 'verkassen' om maanden lang op een antwoord op hun aanvraag te wachten met een onzekere toekomst tot gevolg. Verzoekers stellen dat het ontberen van een Belgisch consulaat in Armenië een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad van State van 18 november 2003, nr. 125.397.

Verder stippen verzoekers aan dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun onwettig verblijf heeft gedoogd, ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verzoekers vervolgen dat zij al bijna 16 jaar in het Rijk zijn, meer bepaald sedert 23 mei 2005, waarvan delen ook in legaal verblijf. Ze stippen aan dat ze in hun aanvraag ook hebben aangehaald dat hun kind T. Al. hier geboren is, hij zijn integraal leven hier heeft opgebouwd en nog steeds school loopt in het atheneum van L. Verzoekers citeren een passage uit de eerste bestreden beslissing en stippen aan dat kinderen niet in staat zijn het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land, ze citeren daarbij uit een arrest van de Raad nr. 181 193 waarin de Raad heeft aangenomen dat voor kinderen die al heel hun leven in België school lopen en het Russisch schrift niet kennen, het bijzonder moeilijk kan zijn om met hun ouders te moeten terugkeren naar Rusland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekers vervolgen dat het weigeren van een verblijfsrecht enkel kan als het belang van het kind daardoor niet geschaad wordt. Hun kind loopt hier voltijds school, die schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf en heeft zich nadien voortgezet. Verzoekers stellen dat hun kind het Armeens niet machtig is en hij geen band heeft met Armenië behoudens zijn afstamming. Ze volgen de redenering van de gemachtigde niet dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor het feit dat hun kind hier school loopt om de reden dat ze gekozen hebben om in illegaliteit te vertoeven. Opnieuw verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad nr. 206 633 waarin wordt gesteld dat de gemachtigde concreet moet nagaan of het langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders. Opnieuw stellen verzoekers dat elke individuele situatie nauwgezet moet onderzocht worden en dat moet gebeuren in het belang van het minderjarig kind. Verzoekers concluderen onder meer dat het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat dit in casu niet het geval is.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, stellen verzoekers dat blijkt dat de gemachtigde het zelf nuttig en nodig heeft geacht om van zijn bevoegdheid om een bevel op te leggen, pas gebruik te maken eerst nadat werd beschikt over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door een dergelijke handelwijze erkent de gemachtigde dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat er samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen. Verzoekers stippen onder meer opnieuw aan dat zij door de bestreden beslissingen geraakt worden in de schoolgang van hun kind.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, geven de bestreden beslissingen de motieven de iure en de facto weer. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is en stellen dat de motieven in feite en in rechte niet evenredig zijn aan het gewicht van de bestreden beslissing.

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling. In casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Vooreerst merkt de Raad op dat ook al heeft de eerste bestreden beslissing betrekking op twee broers, T. Ar. (meerderjarig) en T. Al. (minderjarig), huidig verzoekschrift enkel werd ingediend door de ouders voor het minderjarige kind. De Raad onderzoekt de beslissing dan ook in hoofde van de motieven die betrekking hebben op dit minderjarige kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat in het land van herkomst van het veertienjarige kind van verzoekers, zijnde Armenië, geen diplomatieke of consulaire post is, die bevoegd is voor het aannemen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Zo leest de Raad in de eerste bestreden beslissing: *“dat het gezin heel tijdelijk in het bezit is geweest van een B-kaart, verhindert hen niet om terug te keren naar het land van herkomst om via de Belgische ambassade in Moskou een verblijfsprocedure op te starten”*. Of verder: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om vervolgens via de Belgische ambassade in Rusland een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”* Verzoekers merken bijgevolg terecht op dat de gewone procedure zou vereisen dat de aanvraag voor hun kind in Moskou wordt ingediend en dat een terugkeer daarvoor naar Armenië niet volstaat.

De vraag stelt zich dan ook of de gemachtigde op voldoende zorgvuldige wijze heeft onderzocht dat een dergelijke vereiste, terugkeren naar Armenië om dan door te reizen naar Moskou om aldaar de gewone

aanvraag bij de bevoegde Belgische post in te dienen voor het kind T. Al., in casu niet kennelijk onredelijk is.

In eerste instantie stelt de Raad, uit de feitenuiteenzetting in de verweernota, vast dat de gemachtigde in het verleden voor het hele gezin reeds heeft aangenomen dat er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat de aanvraag bij de burgemeester van de verblijfplaats in België wordt ingediend om tot een verblijf gemachtigd te worden. Zo blijkt dat de aanvraag die verzoekers indienden op 15 oktober 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 6 mei 2013 ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard. Er blijkt ook dat het hele gezin voordien, op 16 december 2009, reeds gemachtigd werd tot verblijf, doch dat die machtiging omwille van fraude door de ouders aangaande hun nationaliteit en achternaam, op 10 mei 2010 werd ingetrokken.

Verder stelt de Raad ook vast dat de gemachtigde zelf verwijst naar het principearrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769. Dit arrest zegt nochtans: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;”* (eigen onderlijnen). Hieruit blijkt dat ook de Raad van State de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische of diplomatieke of consulaire post als een “typische” buitengewone omstandigheid beschouwt. Ook het arrest van de Raad van State waar verzoekers zelf naar verwijzen van 18 november 2003, nr. 125.397 haalt dit aan.

De vraag stelt zich dan ook waarom de gemachtigde alsnog van oordeel is dat het toch redelijk is om voor het kind van verzoekers te vereisen dat de aanvraag niet in het herkomstland, maar in Moskou wordt ingediend. Verzoekers hebben er immers mede op gewezen dat hun kind in België is geboren, al veertien jaar oud is, zijn integraal leven hier heeft doorgebracht en tot op heden schoolloopt aan het atheneum. Ze wijzen ook op de grote moeilijkheid om een onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat de duur van het verblijf en de kennis van de Nederlandse taal geen buitengewone omstandigheden zijn, hij meent dat dit elementen zijn die aan de Belgische ambassade in Moskou moeten worden voorgelegd. Dat het kind A. in 2006 in België is geboren, inmiddels 14 jaar is en Belgisch onderwijs volgt aan het atheneum in L. is volgens de gemachtigde een gevolg van de keuze van zijn ouders om het verblijf op het Belgisch grondgebied op illegale wijze verder te zetten. De gemachtigde meent daarvoor niet verantwoordelijk gesteld te kunnen worden. De gemachtigde wijst erop dat het kind T. Al. de Armeense nationaliteit heeft en dat er mag vanuit gegaan worden dat hij tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur werd bijgebracht. Dit omdat zij geen rechtmatig verblijf van onbepaalde duur hebben gehad in België, en zij moeten beseft hebben dat hun verblijf in België zeer precair was. Volgens de gemachtigde heeft hij ook familie in Armenië. De gemachtigde motiveert verder dat het kind A. in afwachting van de procedure tijdelijk kan aansluiten bij het onderwijs in een Armeense school. Het feit dat het minderjarige kind hier naar school gaat, toont volgens de gemachtigde niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De gemachtigde stipt verder aan dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst zou te vinden zijn. Hij vervolgt dat verzoekers steeds geweten hebben dat de scholing in België plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volgens de gemachtigde blijkt niet dat het belang van het nog schoolgaande kind geschaad zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Hij herhaalt dat het nog minderjarige kind zijn studies kan verderzetten in het land van herkomst. In het algemeen stelt de gemachtigde dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen het belang van het kind is. Aangezien de heer A. T. en mevrouw A. H., de wettelijk vertegenwoordigers zijn van het minderjarige kind, is het volgens de gemachtigde in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt, die illegaal zijn op het grondgebied.

De Raad moet met verzoekers vaststellen dat deze motieven in casu niet evenredig zijn aan het gewicht van de beslissing. De gemachtigde is er immers aan voorbij gegaan dat in casu het kind niet alleen reeds 14 jaar in België woont, hier is geboren en vertrouwd is met het Belgisch onderwijssysteem, maar dat er ook een (aanzienlijk) verschil bestaat tussen het Armeense of het Russisch geschrift en het Nederlandse geschrift, zoals verzoekers terecht aanstippen. De gemachtigde kon daarbij niet volstaan

met een stereotiepe verwijzing naar het feit dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs of geen gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft en dat het kind voor zijn studies tijdelijk zou kunnen aansluiten bij het onderwijs in een Armeense school in afwachting van de procedure. Evenmin kon de gemachtigde volstaan met de algemene stellingen dat het in het belang van het kind is dat het de administratieve situatie van zijn ouders volgt of dat een terugkeer naar het herkomstland niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen het belang van het kind is. Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden. Verzoekers hebben er enerzijds terecht op gewezen dat een aanvraag niet kan in Armenië, maar enkel in Moskou om daar mogelijks lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag te wachten. Anderzijds, of het nu om het Armeense dan wel het Russische cyrillisch schrift gaat, uit niets blijkt dat dit reeds veertienjarige kind deze enigszins beheerst om op redelijke wijze te kunnen aansluiten bij een middelbaar onderwijs in Armenië of Rusland, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Ook al kan de gemachtigde gevolgd worden in de motieven dat mag aangenomen worden dat het kind tot op zekere hoogte de Armeense cultuur en (gesproken) taal werd bijgebracht door de ouders, kan in casu niet op redelijke wijze worden verondersteld dat het kind door het loutere feit dat hij de Armeense nationaliteit heeft en vermoedelijk met het gezin Armeens spreekt, die taal ook kan schrijven om in een middelbaar onderwijssysteem te kunnen aansluiten in Armenië. Er blijkt ook geen kennis van het Russisch geschrift om te kunnen aansluiten in Moskou bij enig middelbaar onderwijs. Ook de Raad van State heeft in zijn arresten reeds erkend dat niet in om het even welke situatie kan worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791). Verzoekers konden in casu dan ook met reden naar de gelijkaardige zaak in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 181 193 verwijzen.

Waar de gemachtigde nog heeft gemotiveerd dat het kind T. Al. inderdaad in België is geboren, inmiddels al 14 jaar is en Belgische onderwijs volgt aan het atheneum, maar dat dit het gevolg is van de keuze van de ouders om het verblijf op het Belgisch grondgebied voort te zetten, houdt dit geen concrete beoordeling in van het bestaan van een buitengewone omstandigheid vanuit het oogpunt van het hoger belang van het kind. Ook al kan aangenomen worden dat het volhouden van illegaal verblijf in se laakbaar is in hoofde van de ouders, kan deze attitude niet ten kwade worden geduid aan het kind zelf, aangezien dit kind hier geen verantwoordelijkheid voor draagt. Dit wordt terecht aangestipt in het verzoekschrift.

De Raad volgt dan ook verzoekers waar zij stellen dat de motieven in feite van de eerste bestreden beslissing onevenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorligt, omdat de beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aanduiden op basis waarvan ze zijn genomen, waardoor aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

De Raad stipt evenwel aan dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 specifiek vereist dat de motivering "afdoende" is. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent immers niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kennen verzoekers aldus de motieven, dan nog kunnen verzoekers kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verder stelt verweerder in de nota dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat de beslissingen niet afdoende gemotiveerd worden. Zij beperken zich volgens verweerder tot een algemeen betoog met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en slagen er daarmee niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Om de supra vermelde redenen neemt de Raad niet aan dat de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, afdoende is gemotiveerd. Anders dan verweerder stelt, hebben verzoekers zich niet beperkt tot een algemeen betoog maar zijn ze specifiek ingegaan op de concrete motieven en hebben zij deze in hoofde van hun minderjarige zoon T. Al. betwist en hebben zij naar pertinente rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen verwezen. Anders dan verweerder poneert in de nota heeft de Raad wel een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing aangenomen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Dit onderdeel van het middel is gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing stelt de Raad ook op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat de beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om slechts over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan het veertienjarige kind van verzoekers, eerst nadat werd beschikt over de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekers stippen dit terecht aan in het verzoekschrift. Zo blijkt immers concreet dat beide bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen door dezelfde attaché.

Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar de bevoegde diplomatieke post verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg moet het bevel om het grondgebied te verlaten ook om die reden als volgbeslissing worden vernietigd.

Verweerder wijst er in de nota op dat verzoekers niet betwisten dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten. Dit gegeven is correct maar doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals verzoekers hebben aangehaald, moet op afdoende wijze rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, hetgeen in casu niet is gebeurd. De Raad stelt immers vast dat ook in de synthesenota in het administratief dossier aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het bevel, onder "hoger belang van het kind" naar dezelfde elementen wordt verwezen als in de eerste bestreden beslissing. Zo stelt de gemachtigde ook daar dat A. de administratieve toestand van de ouders volgt, zijn ouders illegaal zijn op het grondgebied, er familie is in Armenië en dat hem via zijn ouders de Armeense taal en cultuur zijn bijgebracht.

De Raad heeft echter vastgesteld dat de gemachtigde de beoordeling van de buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in Moskou voor het kind T. Al. niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd. Ook aangaande de tweede bestreden beslissing wijzen verzoekers opnieuw op de onstuitbare nadelige consequenties voor het school lopen van het kind.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet dan ook worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES